

VEYSEL ALTUNBAY

GİZLİ ODA

Kitap Ağacı Yayınları: 15

Gizli Oda
Veysel Altunbay

© Kitap Ağacı Yayınları, 2024

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının ve yazarın yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

ISBN: 978-625-94416-4-1

Yayıncı Sertifika No: 74495
VAV Basın, Yayın ve Eğitim Ltd. Şti
Kitap Ağacı Yayınları
Yavuz Selim Mah. Küçük Sanayi Sitesi
4. Cad. No: 1 Dulkadiroğlu Kahramanmaraş
Telefon: 05054905875
kitapagaciyyayinlari@gmail.com
www.kitapagaciyyayinlari.com

Baskı: Bizim Dijital, Ankara
Sertifika: 41356
Ostim Serhat Mahallesi,
Uzayçağı Cad, 1128. Sk. No:6,
Yenimahalle /Ankara

YAYINLANMIŞ ESERLERİ:

Arakan, Roman
Rindan, Mensur Öykü
Gizli Oda, Öykü
Gülşen Yahut Serencam, Roman

Yazar İletişim
veyselaltunbay@gmail.com
edebikitap.com

ÖNSÖZ

Çok öldük... Çok yaralandık. Çok kaybettik... Daha önce “Kocamı Ben Öldürdüm” isimli öyküden dolayı adını alan eser daha fazla ölüm duymak istemeyenler için değiştirildi... Çok duyduk ölüm ve duymak istemiyoruz... Kimse kimseyi öldürmesin, kimse kimseyi incitmesin, kırmasın, dökmesin; giden gitsin kalan kalsın ama kimse tarafından itilmesin... Bu eser adı değiştirilerek diğer bir öykünün adı konuldu “Gizli Oda”

❧

İÇİNDEKİLER

❧

KOCAMI BEN ÖLDÜRDÜM	6
ZAHİT BEY	40
SUSUZ KIŞ.....	46
ARABA SEVDASI	56
GİZLİ ODA	82

Yaşamı değerli kılan,
insanı insan yapan birliktelikleridir.
Yalnızlık insanî değildir.
Kendi dünyasında yaşayan
aslında hiç yaşamayan
kişidir.

KOCAMI BEN ÖLDÜRDÜM

SİSLİ bir sabahtı o gün. Her zamanki sabahlardan biraz daha sislice... Aptalca düşünceler içerisinde yatarsan, sersemce bir sabaha kalkarsın. Ruhum bedenimden nefret ediyor. Bedenim ruhumu görmek dahi istemiyor. Kırgınlık, kızgınlık ve yorgunluk sarmıştı bütün bedenimi. Bir de yalnızlık buhran gibi çökmüştü şakaklarıma. Tel tel ağaran saçlarım ağırlık yapıyordu bana. Sabahı olmayan geceleri tek başıma içtiğim kahvelerle uzatıyorum. Yalnızım. Belki de bozkırdaki ağaç kadar yalnızım. Hayatın bana zorla belirttiği “kabulleneceksin”i kabullenemiyordum bir türlü. İşte o yüzden “ya o, ya ben” diyerek çekip gitmişti ruhum. Bense ruhsuz da olsa yaşamaya, alışmaya hatta kabullenmeye çalışıyordum. Biliyorum başaramadım.

Kadınlık duygularımın ruhum gittiğinden beri olsa gerek çocuklaşmaya başladığını hissettim birden bire. Küsüyordum, barışıyordum. Seviyordum, sevmiyordum. Hiç değilse bile sadece sıkılıyordum. Zor bir hayata gözlerimi açtığıma pişmandım sadece. Sorunlarım dahi sorumsuzca üzerime geliyor her gece. Bu ne buhran ki boğmuyor beni ama nefes almama da izin vermiyor. Karanlık bir cennette gibi-

yim yahut serin bir cehennem de diyebilirim. Velhasıl bu gidiş nereye ise ben de oraya yolcuym.

Uzak diyarlardan gelen çakal sesleri ile uyanıyorum rüyalarımnda. Kurtlarla boğuşması an kadar. Ürperiyor içim bu dağ başında. Kimsesiz, yapayalnız bir kadını. Sonra koşa koşa üzerime gelen çakallar sarıyor etrafımı. Ötelerden uzun boylu, ince bıyıklı bir adam geliyor elinde bir poşetle. Dağlıyor bütün sürü. Hayal meyal bir tebessümle uzaklaşıyor yanımdan o. Ah... Korkulardan ve heyulalardan uzakta gerçeğe uyandığımda da yalnızlığım ile buluşuyorum. Ve o korkuyu dahi özlüyor ruhum.

Kolye... O kolye gözümde kaldı. Ya da kalmamalıydı. Kocamın kuyumcu dükkânında gözümde kalan kolyeye hasret kaldım. Ne kadar sevmiştim o kolyeyi ve ne kadar istemiştim. İstese bana getirebilirdi. Bir çocuk dünyaya gelmiş kadar sevinecektim gelseydi. Gelmedi...

Yine kahvaltısını hazırlamamış, yine kapıdan uğurlamamış hatta çok da umurumda olmamıştı. Sabahın ılık esintisi açık olan pencereden geliyordu yatağıma doğru. Koca kocamın ağır aksak halde kapıdan çıktığını duydum. Söyleniyordu yine. Neymiş "Bıkmışmış" sanki ben bıkmadım. Geceme zehir, gününe zehir bir adamla nereye kadar devam edecek bu hayat? Muhabbet denilen her ne ise bir türlü geri getirememiştik. Belki de o kolyeden sonra bedeni bedenime, elleri saçlarıma yaklaştı. Ben

mi kaçıyorum, o mu uzaklaşıyor anlayamıyorum. Huzursuzluk, suskunluk ve sürekli tartışmalar yaşıyorduk. Kırmızı ve fularlı kapılı evimiz bizi boğmaya başlamıştı. Uykusuz ve sabahı olmayan gecelerime buhran çökmüştü. İçimden kocama karşı en ufak bir sevgi yoktu. Belki de bitmişti. Muhabbet değil miydi bizi bağlayan... O da yoktu.

Bembeyaz gelinlikler içerisinde, gözlerimin içi bile neşeyle gülerdi o zamanlar. Yokluğunda hasretimdi, varlığında özlemimdi bir zamanlar. Sonra... Sonra soldu o gülmeler ve ardında sahte gülümsemeler doğurdu. Aşk dedikleri her neyse biz unutmaya başlamıştık çoktan. Günler ayları aylar yılları getirdi bir sabah ansızın. Bu da ne demeye kalmamış aramıza kara bulut gibi çoktan çökmüştü yıllar. Bir bir eksiliyordu umutlar.

Adım adım peşimizden geliyordu yıllar. Yaramaz bir çocuk gibi her sabah yüzümüze çizdiği çizgilerle uyanırdık. Silinmeyen, silmeyle gitmeyen çizgiler çöküyordu yanaklarımıza. Yorulmuştuk belki de. Tatlı sözler duymaz olmuştum kocamdan. Ağır ağır ağaran saçlarımı gördüm bir sabah. Kırılan her telde bir ömür hapsetmişim oysa.

İflas ettiği akşamdı o gün...

Bütün her şeyini sahte bir çekle kaybettiği akşamdı. Eve geldiğinde bütün olanları anlatmıştı bana. Çok güvendiği yıllarca beraber çalıştığı arkadaşına yüklü miktarda altın vermişti. Arkadaşı da bu iyiliğine ve kendisine güvenmesinden dolayı, dege-

rinden daha fazla bir fiyatla çek vermiş kocama. Koca kocam ah!

-Metin. Nasıl da güvendin?" dedim usulca. Anlatmaya devam etti;

-Bilmiyorum işte... Ahmet altınları alıp yurt dışına gitti. Zaten on gündü çekin süresi de. Günü geldiğinde bankaya gittim. Ahmet'in bana verdiği çekin geçersiz olduğunu söyledi görevli. Ne bileyim şaşkıncıydım. Görevliye çek numarasını tekrar girer misiniz? Yanlış girmiş olabilirsiniz dedim. Hayır, beyefendi dedi. Ahmet Karasu hesabını kapatalı 5 ay olmuş. Siz neden çeki aldığınızda sorgulatmadınız? dedi. Ben de "yıllardır beraber çalıştığım arkadaşımı" diye bildim. "Polise suç duyurusunda bulunun" diyordu ben bankadan çıkarken."

Benim de gözlerimden yaşlar süzüldü sessizce. Gözyaşları bir bir terk ediyordu Metin'i. Ben de ağlıyorum ama O'nun bahtına benim şansına... Bütün hayallerim alt üst oldu. Aylardır söz verdiği kolyeyi getirmek için her hatırlatmam da param yok demesine artık işim yok demeler eklenecekti.

Teselli için dizinin dibine çöktüm. Islanmış bıyıkları bile bir kedi korkaklığında titriyordu. Elini tuttum;

- Üzülme lütfen, olan olmuş. İstersen ben de çalışırım. Bu sayede daha çabuk toparlanırsın. Birlikte el ele vererek bu zorluğu atlattırız dediğimde bir çocuk gibi gözlerimin içinde kayboldu. Kızgınlığının daha da artmıştı "Bir daha bu konuyu açma bana.

Çalışmana asla izin veremem.” dedi bütün erkeklik gururuyla.

Aslında para kazanmak değildi amacım, sadece bıktığım bu evden, bu yalnızlıktan kurtulmaktı. Bu da benim için iyi bir fırsattı. Hem çalışmak ayıp mı? Hayır, bu koca inatlı kocaya bunu anlatamazdım. Bir kere yok dedi çünkü. Ama bu fırsatı da kaçırmamalıyım;

- Bana bak! Ben çalışmak istiyorum. Bıktım evde durmaktan. Bıktım eve geldiğinde yorgunluklarından. Daha sözlerimi tamamlamamıştım ki;

- Ben niye iflas ettim o zaman? diyerek omuzuma yumrukla vurdu. “Benim için mi iflas ettin bana ne!” dediğimdeyse tekmeleyerek vurmaya başladı. İlk kez vurmuştu. Suçum ne Metin? dahi diyemeden bütün hırsını benden alırcasına vurmaya devam etti. Bu şiddetinin günden güne artacağından artık emindim. Eli bana sertçe değmişti bir kere ve arkası artık gelecekti. İflas etmesine sebep benmişim gibi hırsını benden alması ona karşı acıma duygumu da öldürmüştü.

Aradan geçen 5 ay sonunda bir şekilde çekin parası tahsil edilmiş, kocam işine tekrar kavuşmuştu. Bunu evin faturalarını rahatça ödeyebilmesinden anlıyordum. Aylarca özür beklememe rağmen o sadece işindeki kayıplara odaklanmış kaybettiği beni görmez olmuştu. Gecesini gündüzüne katarak çalışmaya daha çok kazanmaya ve kaybettiği parayı kurtarmaya uğraşıyordu. Günden güne zayıflayan çeh-

resi dikkatimi çekti bir gece. Gece lambası derinden derine izleri ve yüzündeki elmacık kemiklerini çıkarmıştı ortaya. Aylardır küs olduğum için ne yaptığını, neden çok çalıştığını sormamıştım. İkimiz aynı evde birbirimizden bihaber yaşıyorduk sadece. Zaten ertesi sabah anneme gidecek iki hafta kadar gelmeyecektim. Bu da benim için evden ve Metin'den uzaklaşmam için iyi bir sebepti. Üstelik babam öldüğünden beri annem de yalnız kalmıştı.

Metin sırtını bana dönmüş uyuyordu. Aslında ben uyuduğunu zannediyordum ama uyumuyormuş. Bunu sorduğum soruya verdiği cevapla anladım;

- Metin ben iki hafta anneme gideceğim. Sıkıldım, bunaldım. Bana da hak ver. Gayet sakın bir şekilde "Tamam" dedi. Hepsi bu kadardı cevabın. İnsan bir sorar "İhtiyacın var mı, para bırakayım mı?" diye. Anlaşılan bende onun için bitmişim. Olsun... Ne olacaksa olsun.

Ertesi sabah erkenden kalktım. Ne yolcu etti beni ne de otogara götürmeyi teklif etti. Sabahın serinliğinde ilk defa evden çıkıyordum. Gökyüzü masmavi ve tertemizdi. İçim huzurla doldu. Otogara geldiğimde Eskişehir otobüsüne bilet alarak Ankara'dan uzaklaşmanın sevincini yaşıyordum. Hareket saatini bekledim. Zaten çok geçmemişti ki 3 saatlik uzaklıktaki anneme yolculuğum başlamıştı. Yollar uzayıp gittikçe Metin'den iyice kopuyordum. Onsuz bir hayatın bana ne etkisi olacağını düşünmeye başladım;

olabilirdi, neden olmasın ki? Sanki daha önce hayatımda Metin mi vardı, sonrasında olmasa ne olacak?

Düşünceler içerisinde Sivrihisar'a kadar nasıl geldiğimizi hiç fark etmedim. Zaten ne zaman Sivrihisar'dan geçsem aklıma hep Nasrettin Hoca gelir; acaba diyorum Ahi Evran mı? Eğer öyle ise... Kimse bu gerçeği öğrenmek istemez.

Yan koltukta oturan bir adam hep bana bakıyor. Göz ucu ile görüyor, bana baktığını anlıyorum. Nihayet 3 saat 10 dakika süren yolculuk bitmişti. İnerken ben de göz ucu ile baktım bu adama. İnce bıyıklı biri ve hala bakmaya devam ediyordu. Otogarda inip dolmuşa binecektim, vazgeçtim. Otogarda inmek-tense yol üstünde inip bu rahatsız edici bakışlardan bir an önce kurtulmalıydım. Evimiz zaten yürüme mesafesinde. Biraz uzak ama yıllardır özlemine yaşadığım şehrimde yürümek iyi gelecekti bana.

Eskişehir benim için her zaman yeni bir şehirdir. Rengârenk caddeleri, porsuk çayı, kent ormanı ile bambaşka bir güzelliktedir. Hemen alt tarafta bulunan ara yola indim. Yürürken düşünümün olduğu salonun yanından geçtim. Anılarla doldu her yanı. Mutluluğumuza ortak olan davetliler belirdi gözümün önünde. Elinde pamuklu şekerlerle cıvı cıvı çocukları gördüm. Teyzemin kızı Fatma'nın davetlilere kolonya ikram ettiğini bile gördüm. Metin şu kapıdan geçerken elimi tuttuğunu zannedip gelinliğimden tutmuştu. İkimizde heyecan ve mutluluk içerisinde küçük şapşallıklar da yapmadık değil ama